

Week 31 mei

een
ZEE
van
TIJD
! - ?

In januari 2008 formuleerde de Vlaamse Regering een “Besluit betreffende de **basiscompetenties** van de leraren”. Het document sloot af met een **oplijsting** van enkele **attitudes**, voorzien van een summiere duiding. Dat bracht Leeftocht ertoe na te denken over de **basishoudingen** van een **opvoeder** in het **katholiek onderwijs**. In deze laatste reeks ‘gebeden voor de week’ – ‘juni 2010’ staat centraal: **zin voor verantwoordelijkheid**.

Wij gaan de weg van oude woorden,
van overlevering,
die wij van onze ouders hoorden,
in eigen luisterkring –
Verhalen uit het geloof geboren
om onze weg te gaan
en tekens die ons veel beloven,
als wij ze nieuw verstaan.
Wij zijn een schakel van de keten,
verbintenis van hoop –
mensen op zoek naar beter weten,
oprechte levensloop.
Er is geen God aan onze zijde
die zegt: zo ga je goed.
Wel een die roept door alle tijden:
zoek verder, het komt goed.

(psalm 72) uit: goede weken, het kompas

Niemand heeft U ooit gezien,
niemand kan verstaan
wie Gij voor ons mensen zijt,
hoe wij U ter harte gaan.

Spreek een woord, God, spreek ons aan,
toon dat wij voor U bestaan.

Mensen zijn als morgendauw,
mensen zijn als gras
dat verdroogt onder de zon,
niemand weet meer waar het was.

Mensen worden ademloos,
kunnen niet verstaan
als hun namen niet voorgoed,
in uw hand geschreven staan.

Henk Jongerius

Aandacht is eerbiedig.
Ze dringt zich niet op.
Ze kan wachten. Ze laat vertrouwen groeien.
Aandacht is ontvankelijk.
Ze stelt zich open.
Ze leeft zich in. Ze kan ontvangen.

Aandacht is tijd.
Ze neemt de tijd.
Ze jaagt niet op.
Ze overhaast zich niet.
Aandacht is attent.
Ze ziet het kleine.
Ze vergeet niet.
Ze doet wat ze zegt.
Aandacht is trouw.
Ze blijft komen.
Ze houdt de lange duur vol.
Ze komt ook in moeilijke tijden.
Aandacht is aanwezigheid.
Ze kent de waarde van er zijn.
Ze weet stil te zijn.
Ze is eenvoudig.
Aandacht heelt onze wonden.
Aandacht verscherpt onze innerlijke kracht.
Aandacht scheidt gemeenschap.
Gelukkig de mens die **aandacht schenkt**
en die **aandacht ontvangt**.

F. de Haas

Iedere strijder van het licht is wel eens bang geweest om de strijd aan te gaan.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens iemand in de steek gelaten of bedrogen.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens een weg gevolgd die niet de zijne was.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens geleden onder dingen die er niet toe doen.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens gevonden dat hij geen strijder van het licht is.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens zijn spirituele plichten verzaakt.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens 'ja' gezegd terwijl hij 'neen' wilde zeggen.
Iedere strijder van het licht heeft wel eens iemand gekwetst waar hij van hield.
Daarom is hij een strijder van het licht:
Hij is door dit alles heen gegaan en heeft **nooit** de **hoop verloren** beter te worden dan hij was.

Ben Simons

VERANTWOORLIJKHEID HEBBEN = GEVEN

Er was eens een man die aan de rand van de stad woonde. Hij had een vreemde naam, hij noemde: 'IK HEB'. Zijn naam deed het al vermoeden: hij was een nogal hebberig iemand. Op zekere dag vond onze man een mooie kaars in een oude kast. Hij keek naar die kaars, ze was vuurrood met gouden randen. Niettegenstaande ze erg mooi was, had ze van 'IK HEB' nooit mogen branden en ze zag er niet erg gelukkig uit.

'Ik heb nooit mogen branden, omdat jij zo zuinig was. Ik heb altijd maar in die donkere kast moeten liggen. Steek mij aan en ik breng je licht.' De man stak de kaars aan. Eerst werd het vlammetje heel voorzichtig kleiner, alsof het wilde weglopen. Maar toen opeens werd de vlam groter en groter. Er kwam een dansend licht in de kamer en de kaars lachte en lachte en er drupten dikke druppels kaarsvet naar beneden. 'Zie, ik word kleiner,' zei de kaars, 'zie, ik brand weg, maar jij krijgt licht, jij kunt de kleuren van de kamer zien. Ha, nu ben ik pas echt kaars.' Toen de kaars helemaal was opgebrand werd het donker in de kamer, maar er was bij 'ik heb' een licht gaan branden...

'Nu begrijp ik je kaars,' zei 'IK HEB', 'je bent pas echt kaars als je brandt voor een ander, als je je helemaal weggeeft om een ander licht te geven.' 'Je kan als mens maar een lichtend voorbeeld zijn als je jezelf durft weg te geven...'

De volgende dag stond er een groot bord in de tuin van 'IK HEB' waarop te lezen stond: 'Vanaf vandaag heet ik: IK GEEF'. Overal waar 'IK GEEF' kwam, was het net alsof er een licht begon te branden, een licht van vreugde...